

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **P. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č. j. KUJI 48673/2016, ODSH 705/2016 Ves.

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 4. 8. 2016 doručenou zdejšímu soudu dne 5. 8. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č. j. KUJI 48673/2016, ODSH 705/2016 Ves. (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl tak, že v části zamítl odvolání žalobce a potvrdil v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 4. 2016, č. j. MMJ/OD/9454/2014-21 JID: 67531/2016/MMJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč, která byla napadeným rozhodnutím ponížena na částku ve výši 2.100,- Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky prvostupňového orgánu a žalobci byla udělena nezákonná sankce.
3. Vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, což jej krátí na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. V této souvislosti poukazuje na judikaturu správních soudů, která má přisvědčit jeho názoru.
4. I pokud by správní orgány seznaly, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měly provést dokazování za osobní účasti žalobce, přičemž však správní orgány dle žalobce prováděly dokazování v jeho nepřítomnosti, čímž porušily zásadu bezprostřednosti. Byť jej správní orgány vyrozuměly o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nekonaly dokazování za jeho osobní účasti, přičemž pouhé vyrozumění o seznámení s podklady nebylo pro uplatnění práv žalobce dostačující. Nadto ve spise absentuje jakýkoliv protokol o provedeném dokazování, tudíž se žalobce domnívá, že správní orgány dokazování ani neprováděly, čímž jednaly v rozporu s § 51 správního řádu.
5. Žalobce se neztotožňuje ani s úvahami správních orgánů ohledně výše sankce, když nebyly hodnoceny ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti. Podle žalobce však měla být zohledněna míra zavinění či způsob spáchání skutku, nadto naopak jako přítěžující okolnost nemělo být bráno v potaz opakované spáchání správního deliktu, jelikož žalobce jako provozovatel vozidla nic nepáchá a vyšší sankce nemůže mít jakýkoliv výchovný či preventivní charakter. Navíc nebyly prokázány ani žádné negativní následky žalobcova jednání.

6. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je podle žalobce protiústavní, když § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
7. Žalobní námitky jsou vztažené rovněž k jednotlivým správním deliktům, za něž byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta. Ve vztahu ke správnímu deliktu ze dne 27. 5. 2014 žalobce rozporuje postup prvostupňového orgánu ohledně sdělení totožnosti řidiče, který vozidlo žalobce měl řídit v době spáchání správního deliktu. Prvostupňový orgán nepodnikl dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, v důsledku čehož byla následně věc odložena nesprávně dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „přestupkový zákon“), ač tak mělo být učiněno dle § 66 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Navíc správní orgány neodůvodnily, z jakého důvodu nemohla oznámená osoba dle jejich názoru vozidlo řídit, přičemž o odmítnutí svého vyjádření k osobě řidiče se dozvěděl až z příkazu zahajujícího řízení o správním deliktu.
8. Správní orgány podle žalobce rovněž nijak neprokázaly to, že by se řidič vozidla v případě správního deliktu ze dne 27. 5. 2014 skutečně dopustil přestupku tím, že by neměl ve vozidle umístěn parkovací kotouč. To vyplývá pouze z úředního záznamu, který však nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z fotografií z údajného místa spáchání deliktu, které jsou součástí spisu, není nijak zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěn parkovací kotouč. Nadto jsou fotografie nekvalitní a na žádné z nich není jasně vidět za čelní sklo vozidla žalobce.
9. Dále je žalobce přesvědčen o promlčení správního deliktu ze dne 27. 5. 2014. Správní řád ani zákon o silničním provozu neobsahují lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce poukazuje též na metodiku Ministerstva dopravy k předmětné problematice, na základě níž legitimně očekával zastavení řízení o správním deliktu. Žalobcův závěr má být podpořen také rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43.
10. U správních deliktů ze dne 10. 11. 2014 a 11. 11. 2014 žalobce rovněž rozporuje postup prvostupňového orgánu ohledně sdělení totožnosti řidiče, který vozidlo žalobce měl řídit v době spáchání správního deliktu, neboť podle něj prvostupňový orgán nepodnikl dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Prvostupňový orgán předvolal v rámci jiného řízení oznámeného řidiče k podání vysvětlení a poté, co se mu písemnost vrátila zpět, již nepokračoval ve zjišťování pachatele a věc odložil. Žalobce však prvostupňovému orgánu poskytl nezbytnou součinnost a nečinnost pachatele přestupku mu nemá být přičítána k tíži. Navíc žalobce nebyl vyzván k podání vysvětlení, ani k předložení dalších důkazů.
11. V této souvislosti žalobce poukazuje také na skutečnost, že ve správním spise absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že se výzva k podání vysvětlení adresovaná řidiči skutečně prvostupňovému orgánu vrátila jako nedoručená. Prvostupňový orgán měl tyto písemnosti vložit do správního spisu, získal-li je v rámci jiného řízení.
12. Ve vztahu ke správnímu deliktu ze dne 11. 11. 2014 žalobce namítá neprokázání spáchání správního deliktu, neboť úřední záznam nemůže být užit k důkazu. Z fotografií

založených ve správním spisu spáchání přestupku nijak nevyplývá, zcela na nich absentuje datum a čas pořízení, přičemž je však nezbytné, aby z fotografií byl zřejmý čas pořízení, neboť řidič vozidla měl povinnost umístit do vozidla parkovací kotouč pouze v určitých dnech a časech. Řidič sám uvádí, že na daném místě parkoval až po 17. hodině, kdy již mohl v ulici Chlumova parkovat bez nutnosti mít za čelním sklem parkovací kotouč.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil svým přípisem ze dne 7. 9. 2016. Ve vztahu k absenci ústního jednání odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 (bod 19), a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (bod 22) a dále poukázal na to, že žalobce neuvádí žádnou skutečnost, která by jej zbavila objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.
14. V případě absence protokolu o provedeném dokazování je žalovaný přesvědčen o tom, že pokud jsou všechny listiny součástí spisu, není nutné tento protokol vyhotovovat, přičemž své vyjádření doplnil rovněž o odkaz na příslušnou pasáž komentáře ke správnímu řádu.
15. Při rozhodování o výši pokuty vzal žalovaný do úvahy povahu sloučeného řízení, opakované porušení zákona a to, že se udělená pokuta nachází uprostřed rozmezí částky, která může být za takový správní delikt uložena. Výše pokuty tak byla stanovena plně v souladu se zákonem.
16. Ve vztahu k postupu ohledně zjišťování totožnosti pachatele přestupku ze dne 27. 5. 2014 žalovaný nesouhlasí se žalobcem. Důvodem pro odložení věci bylo neprokázání spáchání přestupku žalobcem sdělené osoby, pana P. T., k čemuž správní orgány dospěly na základě informací zjištěných z řízení o pozůstalosti po panu T. Navíc se tato osoba objevuje opakovaně v řízeních, v nichž jako obecný zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s.r.o.
17. Z fotografií nacházejících se ve správním spise je podle žalovaného zřejmé, že ve vozidle žalobce schází parkovací kotouč, žalovaný dále nesouhlasí ani s promlčením správního deliktu.
18. V případě správního deliktu ze dne 10. 11. 2014 a 11. 11. 2014 nebylo řízení o přestupku proti osobě pana L. Y. zahájeno, neboť se sdělení žalobce o osobě řidiče nepodařilo ověřit. Navíc se také osoba L. Y. objevuje opakovaně v řízeních, v nichž jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s.r.o.
19. Tvrdí-li žalobce absenci kopie písemnosti z jiného řízení ve správním spisu, pak tato písemnost se nachází ve správním spisu. Panu L. Y. bylo zasláno předvolání k podání vysvětlení dne 23. 2. 2015, které se prvostupňovému orgánu vrátilo s tím, že je daná osoba na adrese neznámá nebo se odstěhovala (č. l. 13, resp. č. l. 86 správního spisu). Správní spis rovněž obsahuje vyjádření Ministerstva vnitra ohledně uděleného pobytu pana L. Y. Pro úplnost žalovaný poukázal rovněž na v žalobě uvedené jméno pana N., který se rovněž často vyskytuje v řízeních, v nichž jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s.r.o., nicméně v nyní projednávané věci nebylo toto jméno jako osoba řidiče použito.
20. K námitce neprokázání spáchání přestupku ze dne 11. 11. 2014 žalovaný uvádí, že údaje o čase pořízení a stání vozidla na místě jsou uvedeny na pokutovém bloku, který je součástí spisu, přičemž není důvod se domnívat o jejich nepravdivém uvedení. U správního deliktu

ze dne 10. 11. 2014 pak z fotografií zcela zřejmě vyplývá porušení dopravní značky V 13a – stání na šikmých pružích.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
22. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.
23. Spornou otázkou je v projednávané věci několik skutečností, a to konkrétně, zda bylo nezbytné nařídit ústní jednání, správnost postupu dokazování, přiměřenost udělené sankce, zda již došlo k promlčení (pojmově se jedná o prekluzi) správního deliktu, správnost postupu ohledně zjištění totožnosti pachatele přestupku, absence potvrzení o nedoručení výzvy ve správním spise, prokázání spáchání správních deliktů a konečně zda objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je protiústavní.
24. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobci byla prvostupňovým rozhodnutím udělena pokuta ve výši 2.500,- Kč za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a to celkově šesti jednáními. Následně žalovaný napadeným rozhodnutím částečně odvolání směřujícím proti prvostupňovému rozhodnutí vyhověl, když podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavil v části týkající se správního deliktu ze dne 20. 3. 2014, správního deliktu ze dne 12. 11. 2014 a správního deliktu ze dne 15. 1. 2015; a částečně toto odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí v části týkající se správního deliktu ze dne 27. 5. 2014, správního deliktu ze dne 10. 11. 2014 a správního deliktu ze dne 11. 11. 2014. S ohledem na částečné vyhovění odvolání následně žalovaný změnil výši udělené sankce na 2.100,- Kč. V další části proto budou blíže popsány pouze tyto tři správní delikty, vůči nimž směřuje podaná žaloba.
25. Dne 27. 5. 2014 ve 13:20 na ulici Chlumova u domu č. p. 3 v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, jehož provozovatelem je právě žalobce, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval dopravní značku IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Po-Pá 8-17 h. Stání po dobu max. 1 hod.“ Poté byl žalobce vyzván k úhradě částky ve výši 500,- Kč. Prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o., žalobce sdělil, že v uvedené době měl vozidlo v užívání pan P. T. Následným šetřením byla zjištěna nemožnost sděleného řidiče být pachatelem předmětného přestupku, proto byl žalobce vyzván k podání vysvětlení, nicméně prostřednictvím svého zmocněnce využil svého práva odeprít výpověď. Jelikož prvostupňový správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g)

přestupkového zákona odložil. Dne 4. 11. 2014 prvostupňový orgán vydal příkaz, č. j. MMJ/OD/9454/2014-10 JID: 184345/2014/MMJ, proti němuž žalobce podal odpor. Posléze v této věci vydal prvostupňový orgán i rozhodnutí, které však bylo žalovaným zrušeno a následně bylo vedeno společné řízení s ostatními správními delikty žalobce.

26. Dále dne 10. 11. 2014 v 12:50 na ulici Třída Legionářů u budovy soudu v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, jehož provozovatelem je právě žalobce, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval dopravní značku V 13a „šikmé rovnoběžné čáry“. Poté byl žalobce vyzván k úhradě částky ve výši 500,- Kč. Prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o., žalobce sdělil, že v uvedené době měl vozidlo v užívání pan L. Y. Uvedený řidič byl již v listopadu 2014 v jiné věci předvolán k podání vysvětlení, zásilku se však nepodařilo doručit. Jiný druh kontaktu žalobce neuvedl, jeho tvrzení proto nebylo možné ověřit, tudíž nebylo postaveno na jisto, že se jedná o pachatele přestupku. Jelikož prvostupňový správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona odložil. Dne 9. 4. 2015 prvostupňový orgán vydal příkaz, č. j. MMJ/OD/28030/2014-9 JID: 59950/2015/MMJ, proti němuž žalobce podal odpor.
27. Zatřetí, dne 11. 11. 2014 v 14:25 na ulici Chlumova u domu č. p. 3 v obci Jihlava se neznámý řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, jehož provozovatelem je právě žalobce, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval dopravní značku IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Po-Pá 8-17 h. Stání po dobu max. 1 hod.“ Poté byl žalobce vyzván k úhradě částky ve výši 500,- Kč. Prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control, s.r.o. žalobce sdělil, že v uvedené době měl vozidlo v užívání pan L. Y. Uvedený řidič byl již v listopadu 2014 v jiné věci předvolán k podání vysvětlení, zásilku se však nepodařilo doručit. Jiný druh kontaktu žalobce neuvedl, jeho tvrzení proto nebylo možné ověřit, tudíž nebylo postaveno na jisto, že se jedná o pachatele přestupku. Jelikož prvostupňový správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona odložil. Dne 9. 4. 2015 prvostupňový orgán vydal příkaz, č. j. MMJ/OD/28030/2014-9 JID: 59950/2015/MMJ, proti němuž žalobce podal odpor.
28. Prvostupňový orgán následně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal blanketní odvolání, které následně doplnil dne 12. 5. 2016. Žalobce namítal absenci ústního jednání ve věci a dále také promlčení správního deliktu. Ohledně podaného odvolání žalovaný rozhodl tak, jak již bylo uvedeno v bodě 24 tohoto rozsudku. V odůvodnění poté žalovaný uvedl, že v dané věci nebylo nutné ústní jednání nařizovat, jelikož nebyly naplněny podmínky § 49 odst. 1 správního řádu, a nesouhlasil s promlčením správního deliktu, neboť prekluzivní doba zániku odpovědnosti za správní delikt je stanovena zákonem o silničním provozu a nikoliv metodikou Ministerstva dopravy.

IV. A Protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla

29. Krajský soud se při posouzení nyní projednávané věci předně zabýval žalobní námitkou protiústavností příslušné zákonné úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.

30. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
31. Totožnou námitkou se již zdejší soud zabýval například v rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29 (srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo rozsudek krajského soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
32. V nynější věci nemá krajský soud důvod se od těchto závěrů odchylovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na nějž v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35).
33. Námitce protiústavnosti § 125f zákona o silničním provozu proto zdejší soud nemůže přisvědčit a tato žalobní námitka není důvodná.

IV. B Promlčení (prekluze) správního deliktu ze dne 27. 5. 2014

34. Dále se zdejší soud zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Tak jako tak by se totiž promlčením (z pohledu právní teorie je vhodnější používat pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt) musel zabývat přednostně z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39) a v případě, že by prekluzi odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.

35. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
36. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.
37. Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., tedy před účinností novely provedené zákonem č. 230/2014 Sb., však znělo následovně: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.“*
38. Žalobcem zmiňovaná novela zákona o silničním provozu č. 297/2011 Sb. skutečně neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu, tj. lhůty, po jejímž uplynutí odpovědnost provozovatele vozidla zaniká. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu tak skutečně z důvodu pochybení zákonodárce původně stanovena nebyla.
39. Nicméně s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl § 125d nahrazen § 125f. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob (nutnost zahájit řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl) se tak nyní použije i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.
40. Otázkou vyplnění mezery v právní úpravě lhůty k zániku odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinné v době před novelou č. 230/2014 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. Ten mimo jiné uvádí, že *„v novele, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014 [...], změnil zákonodárce v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o ‚§ 125d‘ na ‚§ 125f‘, což v důvodové zprávě okomentoval jako ‚legislativně technickou úpravu‘. Podle soudu tím napravit chybu v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit k § 125f.“* Nejvyšší správní soud je toho názoru, že smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle zákona o silničním provozu. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f. I když tedy § 125e odst. 5 ve znění účinném před 7. 11.

2014 nesmyslně odkazoval na § 125d, šlo slovy Nejvyššího správního soudu o „překlep“ a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, dále uvedl: „Soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d byl formálně nesmyslný již na první pohled a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho (což je důležitější) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachateli tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích): popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. NSS se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená.“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27).

41. Vzhledem k přiléhavému skutkovému a právnímu stavu projednávané věci s věcí řešenou výše citovaným rozhodnutím, nemá zdejší soud důvod se od závěrů uvedených Nejvyšším správním soudem jakkoli odchylovat. Stejně tak učinil i Nejvyšší správní soud ve svém dalším rozsudku ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, když uvedl, že na úpravu znění zákona o silničním provozu novelou č. 230/2014 Sb. pohlíží jako na nápravu zjevné chyby v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit právě k § 125f zákona o silničním provozu. Původní odkaz na § 125d již na první pohled postrádal smysl.
42. Z důvodů výše uvedených tak neměla být správním orgánem v projednávané věci užita analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 přestupkového zákona, jak tvrdí žalobce, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. I zdejší soud má shodně s Nejvyšším správním soudem za to, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.
43. Provozovatelem vozidla může být jak fyzická osoba nepodnikající, tak osoba právnická či fyzická podnikající. Všechny osoby tak v tomto směru tíží stejná povinnost; poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a pokuta podle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu). Není tak důvod, aby otázka zániku odpovědnosti za tento správní delikt byla pro různé druhy osob řešena rozdílně. Takový přístup by vedl k neodůvodněnému rozlišování mezi těmito skupinami osob při spáchání totožného správního deliktu. I proto bylo v této věci vhodnější použít analogii tak, jak učinil žalovaný. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu – spáchání správního deliktu dne 27. 5. 2014 a zahájení správního řízení dnem 5. 11. 2014, který je dle správního spisu dnem doručení příkazu ze dne 4. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/9454/2014-10 JID: 184345/2014/MMJ, je pak zřejmé, že v nyní projednávaném případě k uplynutí prekluzivní lhůty podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nedošlo (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27).
44. Pro přesnost zdejší soud dodává, že si je vědom nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a souvisejícího zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v

souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, ke dni 1. 7. 2017. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právnícké nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky pak v přechodných ustanoveních, in concreto § 112 odst. 2, uvádí, že *„ustanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. Analogii provedené žalovaným tedy nelze nic vytknout a námitce žalobce směřující proti ní tak zdejší soud nemůže přisvědčit.

IV. C Porušení povinnosti nařídit ústní jednání a dokazování za osobní účasti žalobce

45. Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku, že prvostupňový orgán ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, případně že se dokazování uskutečnilo bez osobní účasti žalobce.
46. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), je potřeba analogicky k trestnímu řádu a přestupkovému zákonu nařídit ústní jednání vždy, není správný. Byť by zdejší soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engel kritéria [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72], nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku toho ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.
47. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 přestupkového zákona); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
48. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídit ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že *„soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské*

úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky k tomu uvádí, „že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“

49. Nejvyšší správní soud proto v souladu s výše uvedenými závěry konstantně poukazuje na to, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz také např. rozsudek ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Rozhodnutí soudů, na která v této otázce žalobce poukazuje, jsou touto konstantní judikaturou zcela překonaná.
50. Uvedené závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, na němž však výslovně netrval. V rozporu s nimi přitom není ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, na nějž žalobce v žalobě odkazuje. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy – zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48 výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.
51. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat námitku porušení čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod za důvodnou. Řádné naplnění práv plynoucích z těchto ustanovení lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. Taková nezbytnost ovšem dle názoru soudu nenastala a žalobce ve správním řízení neuváděl nic, co by snad bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání.

52. Krajský soud dále uvádí, že samotné dokazování v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni.
53. V nyní projednávané věci správní orgány vycházely pouze ze skutečností, které byly součástí správního spisu, neprováděly z tohoto důvodu dokazování. Žalobce byl před vydáním rozhodnutí řádně poučen o možnosti seznámit se a následně se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. V případě správního deliktu ze dne 27. 5. 2014 tak bylo učiněno vyrozuměním ze dne 13. 1. 2015, č. j. MMJ/OD/9454/2014-12 JID: 6549/2015/MMJ. U správních deliktů ze dne 10. 11. 2014 a 11. 11. 2014 vyrozuměním ze dne 15. 4. 2016, č. j. MMJ/OD/9454/2014-19 JID: 6549/2015/MMJ. Žalobce ani jeho zmocněnec ve správním řízení tohoto svého práva nevyužili a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům (a uplatnit tak zásadu bezprostřednosti, jak sám žalobce v žalobě uvádí) tak z vlastní vůle rezignovali. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.
54. Zdejší soud tak neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani v souvislosti s porušením povinnosti provádět důkazy pouze za přítomnosti účastníka řízení tak, jak na ni odkazuje žalobce ve vazbě na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57A 51/2014-34, neboť dokazování v nyní projednávané věci ani nenastalo.
55. Aniž by zdejší soud jakkoliv hodnotil právní názor Krajského soudu v Plzni, má za to, že obdobnou situací se v řadě rozhodnutí zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že obdobná situace, jako nastala v nyní posuzované věci, není důvodem pro zrušení správních rozhodnutí. Za všechny lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Druhým z důvodů, pro který krajský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí, bylo neprovedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče v souladu s § 53 odst. 6 větou první správního řádu. I žalovaný nezpochybnil, že o provedení důkazu touto listinou nebyl do spisu učiněn záznam. Jde tedy bezpochyby o vadu řízení před správním orgánem, ale v přezkoumávané věci tuto vadu Nejvyšší správní soud na rozdíl od soudu krajského nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Je totiž nutno přihlídnout k tomu, že není pochyb o tom, že tato listina se ve správním spise nacházela v okamžiku, kdy ve věci proběhlo ústní jednání, v jehož závěru byla obecnému zmocněnci žalobce dána možnost se s kompletním obsahem správního spisu seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Pokud by o provedení důkazu výpisem z evidenční karty řidiče byl proveden záznam v souladu s citovaným ustanovením správního řádu, důkazní situace by se nijak nezměnila. K této otázce se ostatně ve stejném duchu (a dokonce ještě shovívavějším) vyjádřila i doktrína. Ve druhém vydání publikace Správní řád – Komentář (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012) její autor uvádí: „Ustanovení § 53 odst.6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí..... Sepání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení..... Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“. Bez ohledu na*

citované budou mít v dalším řízení správní orgány vzhledem k postoji žalobce příležitost vyhovět jeho požadavku a důkaz předmětnou listinou ve smyslu § 53 správního řádu provést.“

56. Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, že „*Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu. Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“*
57. A ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 121/2014-35, ve kterém uvedl: „*Jestliže dále stěžovatel namítá procesní pochybení při provádění dokazování ve smyslu neprovedení listinného důkazu v souladu se zákonem, nepochybně tím poukazuje na porušení § 53 odst. 6, věty první správního řádu, dle kterého se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (ve vazbě na § 18 odst. 1 správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jehož byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nablížel optikou možného zásahu do procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k*

němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nahlášení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryziho formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl.“

58. S ohledem na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že ani tato část námitky žalobce není důvodná. Ze správního spisu jasně vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí a stejně tak rozhodnutí žalovaného jsou opřena o listiny, které byly v souladu s § 17 správního řádu založeny do správního spisu a tyto listiny byly po celou dobu řízení součástí správního spisu, a že žalobce byl zároveň řádně vyzván postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se se spisem. Krajský soud tak nepovažuje za vadu odůvodňující zrušení rozhodnutí správního orgánu to, že je ve věci rozhodnuto pouze na základě založených listin, což ostatně koresponduje s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud má za to, že v dané věci nebylo porušeno právo na spravedlivý proces a zásada bezprostřednosti, jak žalobce uvádí.
59. Namítá-li žalobce porušení § 51 správního řádu v důsledku neprovádění dokazování, pak s ohledem na výše uvedené krajský soud poukazuje na skutečnost, že správní orgány v dané věci rozhodovaly pouze na základě materiálů, které byly součástí správního spisu. Chybí-li ve správním spise jakýkoliv protokol o provedeném dokazování, pak se tak jedná v důsledku absence dokazování, které nebylo provedeno, neboť správní orgány vycházely pouze z podkladů nacházejících se ve správním spisu.

IV. D Postup prvostupňového orgánu ohledně zjištění totožnosti pachatele přestupku u správního deliktu ze dne 27. 5. 2014

60. Důvodnou není ani námitka žalobce, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ze dne 27. 5. 2014, aniž by před tím provedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče, který spáchal přestupek.
61. Žalobce sdělením označeným jako „Vyjádření k řízení“ ze dne 22. 7. 2014 oznámil prvostupňovému orgánu, že v době spáchání přestupku měl předmětné vozidlo k užívání a řídil jej pan P. T., narozený dne „X“, bytem P. 119, V. K. Z výpisu z informačního systému prvostupňový orgán zjistil, že pan P. T. zemřel dne X, následně se prvostupňový orgán dotázal ohledně možnosti řízení vozidla žalobce v rámci probíhajícího dědického řízení, z něhož mu bylo sděleno, že na jaře 2014 ztratil pan P. T. svůj občanský průkaz, který tak mohl být zneužit, a že vozidlo žalobce nemohl řídit, neboť se v Jihlavě určitě nevyskytoval. Na základě těchto skutečností správní orgány uzavřely, že pan P. T. nemohl být pachatelem spáchaného přestupku, na což ostatně upozorňuje také žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Tyto skutečnosti, podobně jako důvody zvoleného postupu podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a věc

dále projednával jako správní delikt, byly popsány v prvostupňovém, resp. napadeném rozhodnutí.

62. Soud má shodně se žalovaným za to, že žalobce záměrně správnímu orgánu poskytl údaje o osobě, která již zemřela. Soud tak usuzuje z toho, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., kdy je soudu z jeho činnosti známo (např. ze soudního spisu vedeného pod spisovou značkou 30 A 87/2016 či 31 A 58/2016), že i v jiných případech přestupců, kde figuruje daná společnost jako jejich zmocněnec, jsou tímto zmocněncem uváděny ve správním řízení na výzvu k uhrazení určené částky jako přestupci osoby již zemřelé. Rovněž žalovaný poukázal na to, že konkrétně pan P. T. patří ke skupině zemřelých osob, jejichž totožnost je společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, jež se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) zneužívána. Právě uvedený závěr žalovaného považuje zdejší soud za souladný se zákonem. Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by pan P. T. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu, která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“ označována opakovaně napříč celou Českou republikou) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Nejen že žalobce nijak nedoložil, že pan P. T. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan P. T. I z toho důvodu správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k bližšímu vysvětlení. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, a bylo proto nutno věc projednat jako správní delikt provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).
63. Zvolený postup v posuzované věci v zásadě odpovídá účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti FLEET Control s.r.o. při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Tím spíše pak nelze vyčítat prvostupňovému orgánu, potažmo žalovanému, že po posouzení již zjištěných okolností případu neprováděl další kroky k zjištění, zda pan P. T. mohl či nemohl vozidlo žalobce v předmětné době řídit. Skutkový stav tak, jak byl prvostupňovým orgánem popsán v prvostupňovém rozhodnutí, byl náležitě zjištěn.
64. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci zaslaného vyjádření spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, ještě nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval, ze skutečností zjištěných správním orgánem prvního stupně žádné takové okolnosti taktéž nevyplývají, ba naopak spíše vypovídají o

opaku, a pana P. T., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku.

65. Po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.
66. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, nýbrž skutečně § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona tak, jak učinil žalovaný.
67. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích totiž správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
68. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá. Lze tedy uzavřít, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
69. Nadto pokud se žalobce domníval, že prvostupňový orgán pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení. Toto však neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které po výzvě prvostupňového orgánu stručně doplnil o to, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, čímž byla krácena jeho práva (tato žalobní námitka již byla vypořádána v bodě IV. C tohoto rozsudku) a že správní delikt provozovatele vozidla byl již promlčen (tato žalobní námitka již byla vypořádána v bodě IV. B tohoto rozsudku). Veškeré bližší rozvedení námitek však bylo žalobcem uvedeno až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zmocněnce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční, sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43.
70. Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům.

IV. E Postup prvostupňového orgánu ohledně zjištění totožnosti pachatele přestupku u správního deliktu ze dne 10. 11. 2014 a 11. 11. 2014

71. Za důvodnou krajský soud nepokládá ani námitku, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ze dne 10. 11. 2014 a 11. 11. 2014, aniž by před tím provedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče.

72. Tato žalobní námitka je obdobná žalobní námitce, s níž se soud vypořádal v bodě IV. D tohoto rozsudku. Nadto krajský soud poukazuje na skutečnost, že z jednotlivých správních deliktů vyplývá to, že žalobce jako provozovatel vozidla opakovaně půjčuje svá vozidla třetím osobám, což v kontextu skutečností známých soudu z jeho vlastní rozhodovací činnosti ohledně postupu zmocněnce žalobce ve správním řízení jen dokresluje účelovost argumentace žalobce ohledně osoby, která měla spáchat předmětná jednání, za která byl žalobce pokutován jako provozovatel vozidla.
73. Žalobce sdělením označeným jako „Vyjádření k řízení“ ze dne 19. 2. 2015 oznámil prvostupňovému orgánu, že v době spáchání přestupku měl předmětné vozidlo k užívání a řídil jej pan L. Y., narozený dne „X, bytem P. 15, P. 1. Prvostupňový orgán takto označeného řidiče předvolal k podání vysvětlení přípisem ze dne 23. 2. 2015, přičemž tento byl již v listopadu 2014 v jiné věci předvolán k podání vysvětlení v souladu s § 60 přestupkového zákona, zásluku se mu však nepodařilo doručit (adresát je na uvedené adrese neznámý). Jelikož žalobce jiný druh kontaktu na pana L. Y. neuvedl, nebylo možno ověřit a postavit na jisto, že se jedná o pachatele přestupku. Ministerstvo vnitra prvostupňovému orgánu sdělilo, že panu L. Y. dne 10. 11. 2005 skončil dlouhodobý pobyt, aktuálně nemá v České republice vydáno žádné pobytové oprávnění, tudíž k jeho osobě nedisponují žádnými informacemi. Tyto skutečnosti, podobně jako důvody zvoleného postupu podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a věc dále projednával jako správní delikt, byly popsány v prvostupňovém, resp. napadeném rozhodnutí.
74. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, *„šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (pozn. podtržení doplněno zdejším soudem).
75. Soud má za to, že žalobce záměrně správnímu orgánu poskytl údaje o osobě pana L. Y., aniž by tento mohl předmětný přestupek spáchat. Soud tak usuzuje z toho, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., kdy je soudu z jeho činnosti známo (k tomu viz dále), že i v jiných případech správních deliktů provozovatelů vozidla, ve kterých společnost FLEET Control, s.r.o. figuruje jako jejich zmocněnec, je tímto zmocněncem uváděn ve správním řízení na výzvu k uhrazení určené částky právě pan L. Y. V tomto případě tak nemá zdejší soud pochybnosti o opakované nemožnosti panu L. Y. doručovat, což je mu známo např. ze soudního spisu vedeného pod spisovou značkou 30 A 110/2016, a dále ze soudního spisu vedeného pod spisovou značkou 30 A 87/2016-29. V druhém z uvedených případů správní orgán doručoval na nyní uvedenou

adresu P. 15, P. 1, obálka se však vrátila zpět s informací, že uvedený je na této adrese neznámý. Poté doručoval i na adresu, kterou zjistil z obchodního rejstříku (K Ž. 7, P. 9). I z této adresy se ovšem obálka vrátila s informací, že je adresát na této adrese neznámý. Vedle toho lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39. S uvedenou osobou řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 30A 33/2016-41, citoval závěr správního orgánu o této osobě následovně: „vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“ Uvedený soud k tomuto doplnil, že „že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese P. 15, P. 1. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.“ Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby L. Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat; přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.

76. S ohledem na výše uvedené skutečnosti, ve spojení s poukazem správních orgánů, potažmo soudu, že totožnost pana L. Y. je společností FLEET Control, s.r.o. ve správních řízeních zneužívána, soudu nezbyvá než označit jednání žalobce a s ním související námitky za obstrukční taktiku, účelově směřující k vyhnutí se následkům a sankcím protiprávního jednání.
77. Uváží-li soud, že prvostupňový orgán měl povědomí o nedoručitelnosti předvolání z předchozích případů, jakož o uvádění této osoby jako řidiče v případech správních deliktů různých provozovatelů u různých správních orgánů, nepochybil tím, pokud po zaslaném předvolání panu L. Y. ze dne 23. 2. 2015 dále již nepokračoval, zda tato osoba mohla spáchat předmětný přestupek a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce). Žalobce v průběhu správního řízení navíc nijak nedokládal, že pan L. Y. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan L. Y. I z toho důvodu správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k bližšímu vysvětlení. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, a bylo proto nutno věc projednat jako správní delikt provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).

78. Pokud nyní žalobce ke svému návrhu přiložil smlouvu o výpůjčce automobilu ze dne 1. 11. 2014, zdejší soud rozhodl tuto smlouvu neprovádět jako důkaz, neboť smlouvou o výpůjčce automobilu se provozovatel vozidla nemůže zprostit své objektivní odpovědnosti, kterou má. Při této úvaze navíc soud zohlednil ostatní okolnosti nyní projednávané věci uvedené výše a také skutečnost, že žalobci nic nebránilo v tom, aby tuto smlouvu předložil v průběhu správního řízení.
79. Vzhledem k výše uvedenému neobstojí ani žalobní námitka, podle níž, pokud žalobce uvedl totožnost pana L. Y. nepravdivě, měl správní orgán vést řízení pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu. Dle znění ustanovení § 10 odst. 1 písm. d), které měl patrně žalobce na mysli, provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Žalobci v průběhu správního řízení nebylo porušení této povinnosti vytýkáno. Je třeba připomenout, že přezkum správních rozhodnutí je omezen toliko důvody, pro které bylo toto správní rozhodnutí vydáno. I kdyby žalobce spáchal vedle posuzovaného správního deliktu také delikt jiný, nemůže to mít z povahy věci za následek nezákonnost rozhodnutí o posuzovaném deliktu (delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Oba delikty se nijak nevylučují.
80. Po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.
81. Nadto pokud se žalobce domníval, že prvostupňový orgán pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení. Toto však neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které po výzvě prvostupňového orgánu stručně doplnil o to, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, čímž byla krácena jeho práva (tato žalobní námitka již byla vypořádána v bodě IV. C tohoto rozsudku) a že správní delikt provozovatele vozidla byl již promlčen (tato žalobní námitka již byla vypořádána v bodě IV. B tohoto rozsudku). Veškeré bližší rozvedení námitek však bylo žalobcem uvedeno až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zmocněnce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční, sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43.
82. Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům.

IV. F Absence vrácení výzvy k podání vysvětlení ve správním spise

83. S osobou pana L. Y. se pojí další žalobní námitka, když žalobce namítá absenci jakéhokoliv důkazu ve správním spise o tom, že se výzva k podání vysvětlení adresovaná panu L. Y. skutečně prvostupňovému orgánu vrátila jako nedoručená. Také tuto žalobní námitku hodnotí krajský soud za nedůvodnou.

84. Ze správního spisu vyplývá, že se na č. l. 86 správního spisu (č. l. 13 původního správního řízení) nachází předvolání k podání vysvětlení ze dne 23. 2. 2015, za kterým následuje obálka odeslána poskytovatelem poštovních služeb téhož dne, přičemž adresátem je pan L. Y., s datem narození „X“ a bytem P. 715/15, P., tudíž se stejnými údaji, jaké byly prvostupňovému orgánu sděleny ze strany žalobce. Z této obálky dále vyplývá, že zásilka v ní obsažená byla připravena k vyzvednutí dne 24. 2. 2015, adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, přičemž je adresát na uvedené adrese neznámý, jak vyplývá ze zadní strany této obálky.
85. Soud se tak nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce ohledně absence jakéhokoliv důkazu ve správním spise o tom, že se výzva k podání vysvětlení adresovaná pana L. Y. skutečně prvostupňovému orgánu vrátila jako nedoručená, neboť tato je součástí správního spisu a z vrácené obálky jasně vyplývá, že byla prvostupňovému orgánu vrácena z důvodu nedoručení, neboť pan L. Y. je na žalobcem uvedené adrese neznámý.

IV. G Výše stanovené sankce

86. K odůvodnění uložené sankce zdejší soud zdůrazňuje, že ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování.
87. Rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33, dále Nejvyšší správní soud svou argumentaci rozvedl, když *„nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“*
88. Tento závěr je plně v souladu s dosavadní judikaturou. Lze například poukázat na rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, v němž Nejvyšší správní soud shrnul, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“*
89. Přezkum soudu se proto omezuje pouze na to, zda správní orgán při stanovení výše sankce nevybočil ze zákonem stanovených mezí a zohlednil všechny zákonem požadované skutečnosti.
90. Z obsahu prvostupňového a napadeného rozhodnutí je patrné, které skutečnosti vzaly správní orgány při ukládání sankce v úvahu, a to zejména zákonem stanovené rozpětí, porušení zákonné povinnosti, charakter správního deliktu provozovatele vozidla s přihlédnutím k závažnosti přestupku i to, že došlo k opakovanému porušení dopravní značky, při čemž správní orgány zvážily nejen represivní, ale také preventivní účel sankce.

91. Od hodnocených skutečností se nutně musí odvíjet i hodnocení závažnosti jednání žalobce, neboť jeho správní delikt je pro veřejnost ohrožujícím zprostředkovaně prostřednictvím chování řidiče, jemuž provozovatel motorové vozidlo svěřil a jehož totožnost nezpřístupnil, resp. zpřístupnil nedostatečně. Jednání žalobce je bezpochyby v takovém případě obdobně ohrožující, protože napomáhá pachateli přestupku vyhnout se jeho odpovědnosti, čímž by se fakticky stalo jednání nepostižitelné.
92. Podle soudu není důvodná ani ta část námitky, že nebyly ve prospěch žalobce hodnoceny žádné polehčující okolnosti. Je jistě pravdou, že i s existencí polehčujících/přítěžujících okolností by se měl správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádat. Hodnocení polehčujících skutečností svědčících ve prospěch žalobce v napadeném rozhodnutí chybí, ale ani sám žalobce neuvádí žádné, které by měly správní orgány v jeho prospěch hodnotit.
93. Pokud žádnou polehčující/přítěžující okolnost správní orgán neshledal, bylo by jistě vhodnější takový závěr uvést, nicméně pokud žádné neshledal a toto hodnocení neuvedl, tak to má na výši sankce stejně nulový vliv, jak by v rozhodnutí konstatoval, že žádné takové okolnosti neshledal. Zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu by proto bylo zcela formalistické, když ani soud z obsahu správního spisu žádné polehčující okolnosti neshledal.
94. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21 se Nejvyšší správní soud k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vyjádřil tak, že *„je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*
Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užíváního vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“
95. Z obsahu správního spisu soud shledal, že pokuta byla uložena v zákonném rozsahu, odůvodnění pokuty ob stojí a sama pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

IV. H Nedostatečné prokázání spáchání správního deliktu ze dne 27. 5. 2014

96. Správního deliktu ze dne 27. 5. 2014 se dotýkala žalobní námitka, že správní orgány nijak neprokázaly skutečné dopuštění se přestupku řidičem vozidla tím, že by neměl ve vozidle umístěn parkovací kotouč, když takové jednání vyplývá pouze z úředního záznamu, který však nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z fotografií z údajného místa spáchání deliktu, které jsou součástí spisu, není podle žalobce nijak zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěn parkovací kotouč. Nadto jsou fotografie nekvalitní a na žádné z nich není jasně vidět za čelní sklo vozidla žalobce. Nelze tak jednoznačně mít za prokazané, že řidič vozidla skutečně spáchal přestupek. I tuto žalobní námitku však pokládá krajský soud za nedůvodnou.

97. Není pravdou, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku, výpisu z karty vozidla RZ 4J6 2944, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku, záznamu o přestupku a fotografií z místa spáchání přestupku. Jednání, za které byl následně žalobce postižen, tak nevyplývá pouze z úředního záznamu, jak žalobce tvrdí.
98. Pro hodnocení toho, zda se přestupek stal nebo nikoliv, resp. pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt provozovatele motorového vozidla jsou klíčové fotografie z ulice Třída legionářů založené ve správním spise.
99. Žalobce nikdy nezpochybnil, že by se v případě fotografií jednalo o jeho vozidlo. Jestliže žalobce zastává názor, že „z fotografií není nijak zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěn parkovací kotouč,“ tak s ním zdejší soud nesouhlasí, neboť především z fotografie umístěné vlevo nahoře na č. l. 22 správního spisu je zcela zřejmé, že řidič vozidla parkovací kotouč ve vozidle umístěn neměl. Na této fotografii je jasně vidět také čelní sklo vozidla žalobce. Neobstojí ani námitka, že tyto fotografie založené ve správním spisu na č. l. 22 jsou nekvalitní, neboť soud je toho názoru, že tyto fotografie kvalitní jsou a lze z nich seznat skutkový stav relevantní pro nyní projednávanou věc.
100. Listiny založené ve správním spise jsou tak podle názoru krajského soudu zcela dostatečné pro adekvátní zjištění skutkového stavu. Navíc žalobce ani v řízení před správními orgány, následně ani před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav (s výjimkou tvrzení o údajném řidiči motorového vozidla) nenavrhл.
101. Fotografie z místa spáchání deliktního jednání jsou standardním důkazním prostředkem, o čemž svědčí i již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud, stejně jako v řadě jiných případů, posoudil rozhodování na základě fotodokumentace z místa deliktu v souladu se zákonem. Stejně tak i zdejší soud nemá důvod považovat skutkový stav opřený o fotografie, které jsou součástí správního spisu, za nedostatečně zjištěný a dle názoru zdejšího soudu byl postup správních orgánů zcela v souladu se zákonem.
102. Lze tedy uzavřít, že soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, neboť má na základě správního spisu za prokázané spáchání správního deliktu ze dne 27. 5. 2014, což ostatně vyplývá z listin, které jsou součástí správního spisu.

IV. I Nedostatečné prokázání spáchání správního deliktu ze dne 11. 11. 2014

103. Žalobce rozporuje rovněž prokázání spáchání správního deliktu ze dne 11. 11. 2014, neboť úřední záznam nemůže být užit k důkazu. Z fotografií založených ve správním spisu spáchání přestupku nijak nevyplývá, zcela na nich absentuje datum a čas pořízení, přičemž je však nezbytné, aby z fotografií byl zřejmý čas pořízení, neboť řidič vozidla měl povinnost umístit do vozidla parkovací kotouč pouze v určitých dnech a časech. Řidič sám uvádí, že na daném místě parkoval až po 17. hodině, kdy již mohl v ulici Chlumova parkovat bez nutnosti mít za čelním sklem parkovací kotouč. Soud však pokládá také tuto námitku za nedůvodnou.
104. Podobně jako v případě správního deliktu ze dne 27. 5. 2014 není pravdou, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o spáchání přestupku. Prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o přestupku, dále z výpisu z karty vozidla RZ „X“, kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku, záznamu o přestupku a fotografií

z místa spáchání přestupku. Jednání, za které byl následně žalobce postižen, tak nevyplývá pouze z úředního záznamu, jak žalobce tvrdí.

105. Pro hodnocení toho, zda se přestupek stal nebo nikoliv, resp. pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt provozovatele motorového vozidla jsou klíčové fotografie z ulice Chlumova a také kopie výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání přestupku založené ve správním spise.
106. Jestliže žalobce upozorňuje na skutečnost, že na fotografiích založených ve správním spise absentuje datum a čas pořízení, tak mu soud dává za pravdu. Nicméně z výzvy pro osobu podezřelou ze spáchání správního deliktu, která je součástí správního spisu, jasně vyplývá, že se tak stalo dne 11. 11. 2014 v době mezi 14:25 a 14:35, přičemž žalobce tuto výzvu, ani v ní uvedené údaje, nijak nerozporuje. Žalobce ani nikdy nezpochybnil, že by se v případě fotografií jednalo o jeho vozidlo, ani to, že se v případě fotografií jedná o ulici Chlumova. Dokonce žalobce sám v žalobním návrhu uvedl, že řidič vozidla na ulici Chlumova parkoval, avšak až po 17. hodině, tedy již bez nutnosti mít za čelním sklem parkovací kotouč. Parkování na tomto místě až po 17. hodině však žalobce nijak neprokazuje, ani k němu neuvádí žádné další okolnosti. S ohledem na všechny tyto skutečnosti má tak zdejší soud za prokázané, že ke spáchání správního deliktu dne 11. 11. 2014 došlo. Nad rámec těchto skutečností pak krajský soud uvádí, že tvrzení žalobce ohledně parkování až po 17. hodině je znevěrohodněno tím, že ke správnímu deliktu došlo v měsíci listopadu, přičemž v listopadu se po 17. hodině již neobjevuje takové denní světlo, které je patrné z přiložených fotografií nacházejících se ve správním spise.
107. Fotografie z místa spáchání deliktního jednání jsou standardním důkazním prostředkem, o čemž svědčí i již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud, stejně jako v řadě jiných případů, posoudil rozhodování na základě fotodokumentace z místa deliktu jako v souladu se zákonem. Stejně tak i zdejší soud nemá důvod považovat skutkový stav opřený o fotografie, které jsou součástí správního spisu, za nedostatečně zjištěný a dle názoru zdejšího soudu byl postup správních orgánů zcela v souladu se zákonem.
108. Podle názoru zdejšího soudu jsou tak listiny založené ve správním spise zcela dostatečné pro adekvátní zjištění skutkového stavu. Navíc žalobce ani v řízení před správními orgány, následně ani před soudem žádné další důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav nenavrhoval.

V. Shrnutí a náklady řízení

109. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
110. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. dubna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu